

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Michelle Smart

Túszejtés orosz módra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Smart, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 625. eredeti címe: *The Russian's Ultimatum* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 625. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-138-6

• Kép: iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail-cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Emily Richardson átbújt az állványzat alatt, amely a London szívében álló, renoválásra szoruló épület elülső homlokzatát takarta. Odabiccentett a portásnak, átvágott a tágas előcsarnokon, és fölment a széles lépcsőn a második emeletre. Befordult balra, végighaladt a folyosón, és megnyomta a lift hívógombját.

Csak mikor becsukódott mögötte az ajtó, lélegzett fel, és belenézett a tükörbe.

Nem érezte jól magát a szigorú kosztümben; szűk volt, ráadásul a nyolcvanas évekből való. A bebújós cipő nyomta a lábát. De ha nem akart feltűnést kelteni, úgy kellett kinéznie, mintha ő is itt dolgozna. Ha úgy öltözik, ahogy szokott, még a portásfülkén se jutott volna túl.

Az időpontot is gondosan megválasztotta. Nem jött annyira korán, hogy gyanút keltsen, de ahhoz eléggé, hogy még senkivel se találkozzon.

A lift csak kóddal működött. Benyomkodta, és fölment a legfelső szintre, ahol a Bamber Cosmetics International irodái voltak – vagy jobban mondva a Virshilov LG-é, merthogy nemrég át lett nevezve a cég.

A legszebb és legvilágosabb helyiségeket maga Misha Virshilov használta, de ma nem kellett attól félnie, hogy belebotlik, mert a férfi Milánóban járt üzleti úton.

A szoba ajtaja, ahova be akart jutni, azzal a csipkártyával nyílt, amit titokban elemelt apja irattárcájából. Egy nagy, semleges berendezett helyiségbe lépett, ezen áthaladva ért el Mr. Virshilov irodájáig.

Az első tétova lépések után megállt, és vett egy mély levegőt. Óvatosan bekopogott; ha valaki esetleg bent lenne a takarítószemélyzetből, majd azt mondja, eltévedt.

Mikor nem érkezett válasz, lassan, centiről centire kinyitotta az ajtót. Tényleg nincs itt senki. Belépett az irodába, és csöndben becsukta maga mögött az ajtót.

Célba ért.

Szorított az idő, ezért épp csak körülnézett, és közben kivette a zsebéből a pendrive-ot. Az informátora szerint itt kell lennie Misha Virshilov laptopjának, rajta a férfi szerteágazó vállalatbirodalmával kapcsolatos összes dokumentummal. Ezekre volt szüksége ahhoz, hogy tisztára mossa az apja nevét.

A laptop valóban ott volt a drága ébenfa íróasztalon. Felnyitotta és bekapcsolta. Meglepve látta, hogy csak alvó állapotban volt. Virshilov elfelejtette volna rendesen kikapcsolni tegnap este? Elég nehezen hihető egy ilyen emberről...

Kapóra jött a mulasztás: bedugta a pendrive-ot, és már másolhatta is át az összes adatot a gépről. Egy hozzáértő ismerős szerint öt-hat perc alatt kész is van az egész.

A laptop mellett több centi vastag, kék akta hevert, rajta piros betűkkel a felirat: *Privát és bizalmas*.

Emily felnyitotta és olvasni kezdte...

– Maga meg ki a fene, és mit keres az irodámban?

Emily megdermedt, agyára szürke köd ereszkedett. Kiejtette az aktát, néhány papírlap a földre hullott.

Lassan fölemelte a fejét, és egyenesen belenézett Misha Virshilov hidegkék szemébe.

– Maga?! – szaladt ki a férfi száján.

Emily nem tudta volna megmondani, mi rémítette meg jobban: az, hogy tetten érték, vagy az, hogy Virshilov megismerte. Első találkozásukkor ugyanis teljesen máshogy nézett ki.

Erőnek erejével nyugalmat erőltetett magára. Hat hete találkoztak először – egy partin, amit annak a megünneplésére rendeztek, hogy a Virshilov LG átvette a Bamber Cosmeticset. Emily csak az apja kedvéért ment el. Felesége – Emily szeretett anyja – nemrég bekövetkezett halála óta

Malcolm Richardson csak ritkán szánta rá magát, hogy egyedül megjelenjen a nyilvánosság előtt, de mint vezető beosztottnak, kötelező volt részt vennie a partin.

Mikor Emily azon az estén megrázta az új tulajdonos kezét, megvető vigyort látott felvillanni az arcán, mielőtt a következő vendég felé fordult. Ha akkor Misha több érdeklődést mutat, Emily elnézést kérhetett volna a lehetetlen szereléséért, és elmagyarázhatta volna, hogy egyenesen egy divatbemutatóról jön, és nem maradt ideje átöltözni. Tudniillik az Alexander Divatház tervezőjeként dolgozik, ahol az a szokás, hogy a munkatársak a saját öltözetükben is igazodnak az épp aktuális kollekcióhoz.

Udvariasságból egy órát maradtak az apjával, aztán otthagyták a partit. Sejtette, hogy most viszont nem fog ilyen könnyen szabadulni.

– Kérdeztem valamit, Mis Richardson. Várom a választ.

– Ha tudja a nevemet, akkor a választ is tudja – mondta Emily, bátrabbnak mutatva magát, mint amilyen volt.

Misha Virshilov ma másképp hatott rá, mint a partin. Mintha magasabb, atletikusabb lett volna; fehér inge, kifogástalanul élre vasalt nadrágja nemhogy elrejtette, inkább hangsúlyozta erős testfelépítését. Arcának letisztult vonásai pedig bármelyik szobrászt zavarba ejtették volna...

– Hagyjuk a mellébeszélést. Mit keres az irodámban?

Emily pillantása a laptopból kiálló pendrive-ra röppent. Misha úgy állt, hogy csak a felhajtott fedelet láthatta, a pendrive-ot a jelek szerint nem vette észre. Kis szerencséivel talán meg tud lógni a lemásolt adatokkal.

Mintegy véletlenül előrehajolt annyira, hogy a melle az íróasztalhoz érjen.

– Épp erre jártam, és gondoltam, megnézem, berendezkedett-e már. – Közben jobb kezével kihúzta a pendrive-ot, és az öklébe zárta.

Felállt, és feltűnés nélkül eltűntette a kosztümkabátjában. Most viszont csigavér, és akkor nyert ügye van.

– Látom, otthon érzi magát – mondta. – Megnyugodtam, most már mehetek is.

– Ne olyan sietve, Miss Richardson. Mielőtt elmenne, szeretném, ha kiürítené a zsebeit.

– Nem! – Emily az ajtó felé nézett. Huszonhat évével még mindig elég fürge, meg tudna lépni.

Misha azonban eleve számított a szökési kísérletre.

– Be van zárva – közölte. – Gombnyomásra nyílik. És csak akkor nyomom meg a gombot, ha megmutatja, mi van a zsebében.

Emily ádáz tekintettel meredt rá. Nem csodálkozott, hogy Misha nem ismerte fel a monitoron, amelyen nyilvánvalóan szemmel tartotta az irodáját: teljesen máshogy volt öltözve, mint a partin. Akkor motoroscsizmát és fekete, csipkés ruhát viselt, arcán vastag smink, haja borzas – leginkább egy gruftihoz hasonlított; mint egy kriptaszökevény. Most viszont fekete haja kontyba volt kötve, sötétkék kosztümje és bebújós, félmagas sarkú cipője nem igazán vonzotta a tekintetet, smink pedig egyáltalán nem volt rajta.

Mishának akkor esett csak le a tantusz, mikor Emily a szemébe nézett nagy barna szemével. Ez ő, gondolta a férfi abban a pillanatban. Aranyszín pöttyök a mély barnaságban. A partin, az éles fényben egybefolytak a színek, és leginkább tűzopálra emlékeztették.

Ez a gyönyörű szempár nézett most rá – mélységes megvetéssel. De én ráérek, gondolta Misha. Ha kell, egész nap el se mozdulok innét.

Erre azonban nem volt szükség. Emily benyúlt a zsebébe, kivette a pendrive-ot, és belenyomta Misha kinyújtott kezébe, aztán gyorsan hátrált két lépést.

Szóval egy pendrive, gondolta Misha. Sejtettem...

Az íróasztalhoz ment, leült, és karba fonta a kezét.

– Foglaljon helyet.

Emily jó messzire húzta a széket, majdnem a szoba túlsó végébe.

– Ki vele – mondta Misha. – Mért akarta lemásolni az adatokat a merevlemezről?

– Csakis egy okból. Azért, hogy bebizonyítsam az apám ártatlanságát.

– Lopott fájlokkal?

– Valamit muszáj volt tennem – védekezett a lány. – Tudtommal maga még csak ki se vizsgálta a lopási ügyet. És apám belebetegedett, hogy őt gyanúsítják.

Emily mindenre képes lett volna, hogy visszahozza apja életkedvét. Már gyerekkorában tanúja volt apja depressziós időszakainak: olyankor az öreg hetekig csak feküdt az ágyban. De akkor még élt az anyja, és egyben tartotta a családot. Most viszont már nincs többé; odalett mindannyiuk támasza.

Három hónapon belül az apja nemcsak a feleségét, de az állását is elvesztette, amelyre oly büszke volt. Most állandó félelemben élt a rendőrségtől: attól, hogy letartóztatják és perbe fogják. Ha Emily jól belegondolt, komolyan tarthatott attól, hogy apja öngyilkosságot fog megkísérelni.

Misha az aktáért nyúlt, amelyben Emily lapozgatott. Az érdekelte, meddig jutott az olvasásban. Kár, hogy nem vette észre előbb a monitoron – a lány már tíz perc alatt túl sokat megtudhatott az ügyeiről.

– Az apjáról majd később beszélünk. Előbb azt szeretném tudni, mit olvasott az iratokban. És ne mondja, hogy semmit, mert láttam, hogy bele volt mélyedve.

Emily nem felelt azonnal.

– Nem sokat – mondta. – Csak hogy egy RG Holdings nevű vállalat átveszi a Plushenkót.

A Plushenko orosz ékszerkészítő cég volt, amelynek munkái a világ legdrágábbjai közé tartoztak. Nemrég azonban sötét felhők gyülekeztek fölötte, bevételei jócskán megcsappantak. Misha a legnagyobb titoktartás mellett arra készült, hogy egy fedőcégen keresztül felvásárolja a Plushenkót.

– Ja igen – folytatta Emily. – Még az is benne volt, hogy maga az RG Holdings tulajdonosa, de nem akarja, hogy a neve szerepeljen a tranzakcióval kapcsolatban. – A homlokát ráncolta, mint aki a szavakat keresi. – Megvan! Szó szerint ez volt odaírva, hogy: „Marat Plushenkónak semmiképp sem szabad megtudnia, hogy Misha Virshilov rejlik az átvétel mögött.” Jól mondom?

Misha gyomra görcsbe rándult, de uralkodott a vonásain. Emily enyhe gúnnyal nézett felé, aztán ajka megkeményedett.

– Úgy tűnik, nagyon fontos magának ez az ügylet – mondta –, és titokban kell maradnia. Alkut ajánlok. Ha letesz róla, hogy bíróság elé citálja apámat, hallgatni fogok, mint a sír.

– Meg akar zsarolni?

Emily vállat vont.

– Nevezheti annak, de én inkább alkunak mondanám. Rehabilitálja apámat. Adja írásba, hogy nem tesz ellene jogi lépéseket, különben szétkürtölöm a Plushenko-dolgot.

Misha olyan erővel szorította az aktát, hogy kifehéredtek az ujjai.

– Kihívhatom a rendőrséget – fenyegette meg a lányt.

– Rajta – felelte Emily gonosz mosollyal. – Akkor jogom lenne telefonálni, és vajon kit hívnék fel először? Mr. Shikorovot, Marat Plushenko ügyvédjét. Ott volt a neve az iraton. Biztos nem lenne ellene kifogása, hogy képviselje az érdekeimet.

Misha majd felrobbant. Zsarolni merészeli ez a nő! Azt hiszi, ujjat húzhat vele!

Ha viszont Marat akár csak megneszeli, hogy ő áll az RG Holdings mögött, visszalép az eladástól, és a nagy hírű, Andrei Plushenko alapította cégnek végleg befellegzett – ő pedig ezzel elszalasztja az utolsó esélyt, hogy jóvátegyen egy régi mulasztást.

Megbízhat Emilyben? Isten őrizz.

Okvetlenül nyélbe kell ütni az üzletet. Nyolc évvel ezelőtt Misha elhagyta a családját, és közben elkésett vele, hogy kibéküljön azzal az emberrel, aki a saját fiaként felnevelte. De talán az anyja végre megbocsát neki, ha Andrei örökébe lép.

Úgyhogy Emily Richardsonnak el kell tűnni a színről.

Misha előrehajolt, és mindkét kezével az íróasztalra támaszkodott.

– Nos, Miss Richardson. Azt hiszi, megzsarolhat, hogy elérje a célját? Hát nagyot téved. Fenyegetéssel semmire se megy nálam, és eszembe sincs kockára tenni az üzletet, amin két évig dolgoztam. Szóval a tervére keresztet vethet, és egy hétre el kell tűnnie a színről. Nem hagyhatom, hogy elkotyogja, amit megtudott.

Emily nem egészen értette.

– Maga tisztára hülyének néz.

– Dehogya. Abszolút komolyan gondolom, amit mondtam. Megígérem, hogy helyrehozom az apja jó hírét, de cserébe egy hétre fel kell szívódnia.

Végül is nem jelentős összegről van szó, csupán százötvenezer font tűnt el Malcolm Richardson hivatali ideje alatt.

Emily vívódott magában.

– De én... nem tudok csak úgy felszívódni... – dadogta. – Kötelezettségeim vannak...

– Akkor nem fáj a feje miattuk, amikor betört az irodámba.

– Jó, de hol rejtőztek el? Nem tudok olyan helyet, ahol...

– Azt bízza rám – szólt közbe Misha. – Van egy félreeső, biztos hely, ahol senki nem talál magára. Gondolja át. Adok öt percet. – Azzal átvonult a privát szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Egyértelmű, hogy Emily bele fog menni. És akkor felhívja Cathyt, a személyi asszisztensét, és lemondja az összes programját a következő két napra. Aztán Valeriát is felhívja, és megkéri, készítsen elő egy bungalót Emily számára. Aliana Island nagyszerű rejtékhely lesz.

Az nem nagy gond, hogy személyesen kell a szigetre vinnie a lányt: harminchat óra múlva már vissza is ér Európába. De mégis... Zavarta a gondolat, hogy a tranzakció előtti utolsó, döntő órákat nem itt, hanem egy zsaroló tolvaj mellett töltse a karibi szigetvilágban.

Egyszer csak nyílt az ajtó. Ezt eddig még senki nem merte megtenni, de Emilyhez valahogy illett a dolog. Kontya felborzolódott, fekete haja a homlokába lógott.

– Ha beleegyezem, hogy elrabol, akkor cserébe adja írásba, hogy apám ártatlan!

– Ezt már megígértem.

– De csak szóban. Írásban szeretném. Továbbá követelem, hogy visszamenőleg fizesse ki a bérét, ami az elbocsátása óta kiesett... plusz egy méltányos kártérítést, mondjuk negyedmillió fontot.

Misha a fejét csóválta.

– Ezek elfogadhatatlan követelések.

– Ahogy gondolja. De csak akkor teljesítem a magáét, ha maga is az enyémeiket. – Negédesen elmosolyodott. – Szóval vagy belemegy, vagy az egész világ megtudja, milyen üzelmeket folytat.

Misha jéghideg tekintete elárulta, mit gondol róla ebben a pillanatban. Megveti, sőt talán gyűlöli.

Teltek a percek, végül a férfi megszólalt:

– Rendben. Megadom, amit kér, de csak ha a szerződés aláírásáig eltűnik. Ha közben eljár a szája, az alku semmissé válik. És akkor végleg annyi magának és az apjának is.

2. FEJEZET

Misha megállította a kocsit a kertvárosi ház előtt, aminek a címét Emily megadta.

– Itt lakik? – kérdezte meghökkenve. A tetszetős Tudor-stílusú épület sehogy sem illett a lányhoz.

– Apámé a ház – válaszolta Emily. – Kiadtam bérbe a lakásomat, és egy hónapja ide költöztem.

– Gondolom, nagy áldozat volt visszaköltözni a szüleihez.

Emily fagyos pillantást vetett rá, és kiszállt.

– Kábé húsz perc, míg összecsomagolok.

Misha is kiszállt.

– Elkísérem – mondta.

– Szó se lehet róla.

– Ó, dehogynem. Nem kockáztatok. Egy másodpercig se veszem le a szemem magáról, míg oda nem értünk az úti célunkhoz.

Emily rávillantotta a szemét.

– Ha bárhogyan is felingerli az apámat, a megállapodásunk törölve.

– Azzal csak magának ártana.

– És magának. – Emily hangot váltott. – Kérem, Mr. Virshilov. Apám nagyon rossz állapotban van. Nem hiszem, hogy találkozni fog velem, de ha mégis... legyen kedves hozzá.

– Semmi olyat nem fogok mondani, ami felizgatná – nyugtatta meg a lányt Misha.

– Akkor bemehetünk.

Misha követte a nagy házba.

– Apa? – kiáltott fel a lépcsőn Emily. – Én vagyok. Pár perc, és viszek teát. – A választ meg se várva hozzálátott a teafőzéshez.

Aztán a fali telefonért nyúlt, de Misha elkapta a csuklóját.

– Kit akar hívni?

– A bátyámat. Mondtam, hogy el kell intéznie pár dolgot, úgyhogy engedjen el.

Misha elengedte, még hátrébb is lépett, de elég közel maradt, hogy ha úgy adódna, bármelyik pillanatban megszakíthassa a beszélgetést.

– James? Emily vagyok. Bocs, hogy így letámadlak, de ide kéne jönnöd, és jövő héten apa mellett maradnod.

Mishának eszébe jutott Marat, a saját mostohatestvére, aki inkább hagyná tönkremenni a Plushenkót – apai örökségét –, semmint hogy átengedje neki. Misha bálványozta őt, de cserébe csak gyűlöletet kapott tőle. Olyannyira, hogy amikor súlyos beteg lett, Marat, aki mindig is kakukkfiókának tekintette a Plushenko-fészekben, egyenesen a halálát kívánta.

Emily beszélt egy darabig a bátyjával, végül ezt mondta neki:

– Mandy itt van napközben, ha mindenképp be kell menned az irodába. De csak egyetlen hétről van szó. Amszterdam megvár.

Visszatette a kagylót, majd rögtön újra leemelte, és újabb számot tárcsázott. Ezúttal azt hazudta a hívott félnek, hogy közbejött egy sürgős dolog, ki kell vennie egy hét szabadságot. Misha azt is hallotta, hogy egy bizonyos Hugónak kell átadni az üzenetet.

– Kész vagy? – kérdezte.

– Igen.

– Nincs barátod, akinek szólni kéne?

Emily olyan megvetéssel nézett rá, amilyenhez fogható Misha életének egész harmincnégy éve alatt nem látott, még Marat szemében se.

– Nincs.

– Feketén iszom a kávé. Egy cukorral.

Emily csészét vett elő, és leöntött egy teafiltert forró vízzel.

– Hú, de érdekes.

– A vendéget meg szokták kínálni valamivel – jegyezte meg Misha.

Emily hátrafordult.

– Maga itt nem vendég, Mr. Virshilov, és soha nem is lesz az.

Mishát elfogta a kísértés, hogy ne egy trópusi szigetre vigye ezt a nőt, hanem inkább bezárja valami hangszigetelt szekrénybe. Némán követte föl a lépcsőn.

– Idefent van apám szobája – suttogta a lány. – Kérem, ne jöjjön be.

– Hagyja nyitva az ajtót, hogy halljam, miről beszélnek.

Emily halkán bekopogott, és belépett az elfüggönyözött, félhomályos szobába.

– Szia, apa – mondta olyan lágy hangon, hogy Misha alig ismert rá. – Hoztam a teádat. – Letette a csészét az éjjeliszekrényre, és elhúzta a függönyöket. – Engedjünk be egy kis fényt, gyönyörű nap van odakint.

Az ágygal szemközti nagy falitükörben Misha egy mozdulatlanul fekvő férfit látott, aki lassan megfordult, és óvatosan felült.

A látvány sokkolta Mishát. Az a Malcolm Richardson, akit négy hete elbocsátott, nem létezett többé. Mintha évtizedeket öregedett volna.

Darab idő múlva Emily kijött a szobából, és odasúgta:

– Na? Eleget látott? – Kinyitotta a szemben levő ajtót, és bement a szobába.

Misha követte.

– A fivére mikor ér ide?

– Amint vége az értekezletének.

– Tényleg el tudja látni az apját?

– Persze. Pénzügyi tanácsadó, maga osztja be az idejét. De napközben benéz Mandy a szomszédból.

– Sietnünk kell – közölte Misha. Jobban mocorgott benne a lelkiismeret, mint szerette volna, de Emilyt akkor is el kellett tüntetnie. – Nem kapok bármikor felszállási engedélyt.

– Repülőn fog elrabolni?

Misha bólintott.

– Pedig már örültem, hogy bezár valami sötét, nyirkos tömlöcbe – mondta Emily.

– Van egy sokkal jobb ötletem.

– Nyugodtan üljön le. Kell egy kis idő, hogy összepakoljak.

– Leülnék, ha tudnám, hova. – Az egyetlen fotelt egy halom ruha foglalta el, amik alighanem jóteknő célra voltak szánva.

– Van elég hely a földön.

Emily kinyitotta a szekrényajtót, és örült, hogy Misha nem látja, mennyire ég az arca. Nem volt rendetlenség, de a szoba tele volt zsúfolva emléktárgyakkal.

Misha letette a ruhákat a földre, és beült a fotelba.

– Egy kérdés, Mr. Virshilov. Azt kitaláltam, hogy külföldre akar vinni. Milyen éghajlatra?

– Trópusira.

Emily elfintorodott.

– Nem szereti a meleget? – kérdezte Misha.

– Árt a bőrömnek.

Szóval Misha lengén lesz felöltözve, gondolta Emily. Már a meztelen karjainak a látványa is izgatónak ígérkezik...

Haragudva magára ezekért a gondolatokért, kihúzott egy fiókot, elővett két bikinit, és bedobta őket a nyitott bőröndbe. Misha figyelő tekintete csak még jobban átbizsergette. Minél előbb túl akart lenni a kínos pillanatokon, válogatás nélkül betömte hát a bőröndbe, ami a keze ügyébe esett.

– Át kell öltöznöm – mondta halkán, miután egy hónapra való ruhaneműt becsomagolt.

Misha rápillantott, aztán a fotellal együtt hátat fordított neki. Rendes körülmények között

kiment volna, de most nem tehetette. Próbálta nem meghallani az öltözködés apró neszeit: a cipzárhúzást, a földre hulló ruhák zizegését...

Szedd már össze magad. Gondolj a részvényárfolyamokra, azok sokkal érdekesebbek, mint egy átöltöző nő...

De hiába: levegőt venni is alig mert, míg meg nem hallotta a háta mögül, hogy:

– Kész vagyok.

Lassan visszafordította a fotelt. Emilyn hosszú, fekete ruha volt, a kosztümöt épp beakasztotta a szekrénybe.

– Látom, tudja, hogyan kell tárolni a ruhát – jegyezte meg Misha.

Találkozott a tekintetük.

– Anyámé volt. Munkához viselte.

– Volt? Ezek szerint az anyja...

– Igen, meghalt. – Emily olyan szemmel nézett rá, mintha Misha tehetne róla. De volt még más is a szemében: mély, gyámoltalan szomorúság.

– Sajnálom.

– Én is. – Vonásai újra megkeményedtek, látszott, hogy nem akar a témáról beszélni. Összefogta kibomlott haját, és teknőcfésűvel rögzítette, de nem minden tincset tudott megfegyelmelni, néhányuk a homlokába és a halántékára hullott.

– Muszáj ezt? – kérdezte Misha, mikor a lány leült a toalett-tükör elé, és nekilátott kisminkelni magát.

– Muszáj – válaszolta Emily, és nem zavartatva magát folytatta a műveletet.

Az eredmény meglepte Mishát. Nem festette ki magát olyan vastagon, mint múltkor a partira, de megint volt benne egy árnyalatnyi színpadiasság, ami remekül állt neki, ezt Misha kénytelen volt elismerni.

Az órájára nézett.

– Ha nem készül el két percen belül, saját kezűleg viszem ki a házból.

– Akkor jó szórakozást.

Egy pillanatra összenéztek a tükörben, és a tekintetük többet fejezett ki, mint amit szavakkal hajlandóak lettek volna.

– Milyen nehéz lehet a poggyászsom? – kérdezte Emily.

– A magángéppel utazunk, úgyhogy mindegy.

– Jó. – Emily felpattant, és még egyszer átkutatta a ruhásszekrényt.

– Mi hiányzik még? – kérdezte Misha türelmetlenül. Egyre jobban idegesítette a lány viselkedése, és főleg a hatás, amit Emily gyakorolt rá. Minél előbb kirakja Aliana Islanden, annál jobb.

– A varrógépem. – Kivett egy nagy kartondobozt, és letette a bőrönd mellé.

– Esetleg a mosogatótálcát is kicsavarozzam, ha már így felszámoljuk a háztartást?

Mosoly suhant át Emily arcán, de nem szólt semmit, hanem bemászott az ágy alá. Misha szeretett volna dühöngeni egy jót, de a sötétkékre lakkozott lábujjkörmök és az apró, tetovált lepke a bal boka fölött elterelte a figyelmét. Nem rajongott a tetoválásokért, de a lányé jó ízlésről árulkodott, majdhogynem elegáns volt.

Emily négy kisebb kartondobozt húzott elő az ágy alól, majd visszamászott. Fekete tincsei a vállára és a hátára hullottak, a teknőcfésű sem tudta őket megtartani.

– Mi van benne?

– Anyagminták. – Mikor a férfi kérdőn felvonta a szemöldökét, hozzátette: – Mire jó a varrógép, ha nincs anyag?

– Van útlevele?

– Bent van a kézitáskámban.

Misha összeszorította a fogait, felállt, és fölemelte a nehéz bőröndöt.

– Vigye az anyagmintás dobozokat. Majd visszajövök a varrógépért.

Ha tudta volna, hogy a lánynál ott van az útlevele, egyenest a repülőtérrre vitte volna, és megúsztta volna ezt az értelmetlen kerülőt.

Gondolj a hepiendre, emlékeztette magát. Egy hét, és vége. Már csak hét nap, és minden jóvá lesz téve.